నేను నేనే-9

Index **Page no**

Index	Page no
145. అద్వైత జ్ఞాన సూత్రాలు-2	2
146. నిర్వాణషట్కం	13
147. నవదుర్గలు -- ఆధ్యాత్మిక విశిష్టతలు	14
148. అదీ పూర్ణం - ఇదీ పూర్ణం	15
149. కష్టం-హాయి	20
150. దుష్కర్మ-సుకర్మ	22
151. "ఏకం సత్"	25
152. ఖాళీ(ఆకాశం)	28
153. నేనెవడను	31
154. "నాతో సహా సర్వమూ నాలో ఉన్నట్లున్నది"	34
155. మౌనం నిశ్శబ్దాన్ని పలకరించిన వేళ	38
156. అతడు - నీవు - నేను	43

145. అద్వైత జ్ఞాన సూత్రాలు-2

1. జీవితాంతం అర్థం కానిది జీవితమే.

2. ఎవరి స్వభావం, అది వారి ప్రారబ్ధం.

3. మౌనంగా ఉండటమంటే, మౌనమే ఉండడం.

4. అనుభవం అనేది కూడా ఓ తలంపే.

5. ఆశ్రమం లేని ఆశ్రమం ఆత్మాశ్రమం.

6. సత్సంగం అంటే తనతో తాను గడపడం.

7. ఉన్నట్లున్న దానికే ప్రారబ్ధం అని పేరు.

8. మారాలి అనేవాడే మారాలి.

9. దూరము, దగ్గర కలిసే చోట నేనుంటాను.

10. నీకు లోబడని సత్యమే అసత్యం.

11. అనుభవమే ప్రారబ్ధం.

12. తాను తానుగా ఉండడం - నిరాడంబరం.

తాను ఫలానా అని ఉండడం - ఆడంబరం.

13. ఈ జగత్ క్రీడకు ఫైనల్ ఏమి?

క్రీడించేవాడే ఫైనల్.

14. తానున్నానని దేవుడికి తెలియదు.

తాను లేనని జీవుడికి తెలియదు.

15. ఉన్నదానికి సిద్ధాంతమెందుకు?
లేనిదానికి రాద్ధాంతమెందుకు?

16. తన నెరిగినవాడు ఇతరము నెరుగడు.
ఇతరము నెరిగినవాడు తనను ఎరుగడు.

17. పరంపర ఉండేది శిష్యులకే.
గురువుకు పరంపర ఉండదు.

18. నాన్న ఎవరో అమ్మ మాట ప్రమాణం.
దేవుడు ఎవరో గురువాక్కు ప్రమాణం.

19. మౌనంగా ఉండడమే
నిజమైన దక్షిణామూర్తి స్తోత్రము.

20. శంకరులకు అద్వైతము తెలుసును.
అద్వైతానికి శంకరులు తెలియదు.

21. లోకాన్ని పట్టించుకోనివాణ్ణి
లోకమంతా పట్టించుకుంటుంది.

22. 'ఏకం సత్' అంతే.
అక్కడే నిలిచిపో.

23. రమణులు మౌనం వహించలేదు.
మౌనమే రమణుణ్ణి వహించింది.

24. Limited గా ఉండు.
సుఖం Un-Limited గా ఉంటుంది.

25. సర్వత్రా ఎవరు ఈశ్వరుణ్ణి సందర్శిస్తారో

వారికి 'ఎందుకు' అన్న ప్రశ్న కలుగదు.

26. ధ్యానం అనేది short time తపస్సు.

తపస్సు అనేది full time ధ్యానము.

27. కళ్లు మూసుకుంటే పదార్థమంతా ఏకమౌతుంది.

మనసు మూసుకుంటే శక్తి అంతా ఏకమౌతుంది.

28. కూరేది - విషయజ్ఞానం.

ఊరేది - ఆత్మజ్ఞానం.

29. నీవు చూచేవాడు దేవుడు అన్నా దేవుడు కాడు.

నిన్ను చూచేవాడు దేవుడు అనకున్నా దేవుడే వాడు.

30. చచ్చిపోయినవాడికి సమస్య లేదు.

బ్రతికున్నవాడికి చావులేదు.

31. అంతా నాదే అంటే - స్వార్థం.

అంతా నేనే అంటే - నిస్వార్థం.

32. ప్రతి భోగమూ ఒక యోగమే.

ప్రతి యోగమూ ఒక భోగమే.

33. దేవుడు రాముడయితేనే

రాముడు దేవుడయ్యేది.

34. మనం డబ్బును సంపాదించడం కాదు,

డబ్బు మనల్ని సంపాదించాలి.

35. లోపలున్నదంతా - నిత్యం.

వెలుపలున్నదంతా - లీల.

36. అదిగా ఉండేది ఇదే.

ఇదిగా ఉండేది అదే.

37. మాట్లాడని వివేకానందుడు - రమణుడు.

మాట్లాడే రమణుడు - వివేకానందుడు.

38. ఎవరెన్ని లెక్కలు వేసినా

ఆయన లెక్కలు ఆయనకున్నాయి.

39. దేవుడు అనేకం అవలేదు.

అనేకం దేవుడు అవుతుంది.

40. ఆనందం కోసం చేసేది - కర్మ.

ఆనందంగా ఉండి చేసేది - లీల.

41. ఒకటి అనేకం కాలేదు.

మనమే ఒకటిని అనేకంగా చూస్తున్నాం.

42. అసలు సత్యమేమి?

'అసలే' సత్యము.

43. బ్రతికేవాడు - సత్యం.

బ్రతుకంతా - అసత్యం.

44. మౌనంగా ఉంటే అందరూ జ్ఞానులే.

నోరు తెరిస్తే ఎవరైనా అజ్ఞానులే.

45. అనుభవం వలననే అనుష్ఠానం.

అనుష్ఠానం వలన అనుభవం రాదు.

46. దేవుడు లేడు - నామరూపాలతో.

దేవుడు ఉన్నాడు - సకల నామరూపాలతో.

47. నేను-నాది ని ఎలా అంతం చేయడం?

నేను-నాది ని అనంతం చేయడం.

48. ధనం - లౌకిక సంపాదన.

జపం - ఆ పారమార్థిక సంపాదన.

49. కల - ఇహలోకం.

నిద్ర - పరలోకం.

50. అన్యం తోస్తే - స్వప్నం.

అన్యం తోయకుంటే - మోక్షం.

51. లోకంలోని వ్యతిరేకపదాలన్నీ

ఆధ్యాత్మికంలో పర్యాయపదాలు.

52. ఏదీ నేను కాదు - సాధన.

అన్నీ నేనే - సిద్ధి.

53. సమాధానపరచువాడు - దేవుని కుమారుడు.

సమాధానము - దేవుడు.

54. సకలావయవాలు కలిపి నేను - దేహం.

సకల సృష్టి కలిపి నేను - దైవం.

55. సమాధానంలో నుంచే ప్రశ్న పుడుతుంది.

ప్రశ్నలో నుంచే సమాధానం పుడుతుంది.

56. విశ్వం మొత్తం ఎంత తూకమో
పరమాణువు కూడా అంతే తూకం.

57. వేదాంతరహస్యమంతా నీలోనే ఉంది.
నీలోపలికెళ్లిపో...అక్కడే ఉండిపో...

58. నిద్రలో - నేనున్నాననే ఎఱుక మోక్షం.
మెలకువలో - నేను లేననే మఱపు మోక్షం.

59. అబద్ధమే చెలామణిలో ఉండేది.
నిజం చెలామణిలో ఉండదు.

60. మరణమనేది - మలుపు.
మోక్షమనేది - ముగింపు.

61. బంధమూ లేదు, మోక్షమూ లేదు.
యెందుకంటే అసలు జీవుడే లేడు.

62. స్వప్నం - జీవుని ప్రారబ్ధం.
విశ్వం - దేవుని ప్రారబ్ధం.

63. విధి చేత తాను ఖాళీ అవడం - నిర్యాణం.
మతి చేత తాను ఖాళీ అవడం - నిర్వాణం.

64. బహువచనం కలిగిన నేను - ప్రపంచం.
ఏకవచనం కలిగిన నేను - దైవం.

65. దేవుడికి సృష్టి(కార్యం) లేదు.
సృష్టికి దేవుడు(కారణం) లేదు.

66. నేను తటస్థంగా ఉండడం కాదు,

తటస్థమే నేను.

67. అవతరించేది గురువే కాదు,

శిష్యుడు కూడా అవతరిస్తాడు.

68. వ్యక్తం అయ్యాడు కాబట్టే వ్యక్తి అయ్యాడు.

వ్యక్తం కాకుంటే దైవంగా ఉంటాడు.

69. అనుభవం పొందటం అనేది లేనే లేదు.

అనుభవంలో వ్యక్తి ఉండడు.

70. రమణులు, దొరికి హాయిగా ఉండడం కాదు,

అది దొరకదు అని తెలిసి హాయిగా ఉండడం.

71. సత్యమే సాక్షి.

సత్యానికి మరో సాక్షి అవసరం లేదు.

72. నువ్వుంటే మౌనం ఉండదు.

మౌనం ఉంటే నువ్వుండవు.

73. సత్యం - దేవుడు.

ధర్మం - జీవుడు.

74. కనుక్కోవడం - అబద్ధం.

కనుక్కునేవాడు - నిజం.

75. ఇక్కడ కర్త లేడు.

అక్కడ కర్మ లేదు.

76. 'ఉన్నది ఒకటే' అనుకుని

తర్వాత ఏమైనా అనుకో.

77. భక్తియోగి చివరిమాట - సోహం.

జ్ఞానయోగి చివరిమాట - దాసోహం.

78. వెలుగుతున్నవాడు - ఖగోళసూర్యుడు.

వెలిగించినవాడు - సూర్యభగవానుడు.

79. త్రాసులో కొలవబడేవాడుగా ఉండొద్దు.

నీవే త్రాసుగా ఉండు.

80. భూమి ఉండేది రోదసీలోనే.

కాబట్టి మనమంతా ఉండేది రోదసీలోనే.

81. నిన్నెవరూ పట్టించుకోకపోవడం - ఒంటరితనం.

నీవెవరినీ పట్టించుకోకపోవడం - ఏకాంతం.

82. ప్రపంచంలో అద్భుతాలు చూడడం కాదు,

ప్రపంచమే ఓ అద్భుతం.

83. చెప్పినవాడు పొందలేదు.

పొందినవాడు చెప్పలేదు.

84. మెలకువలో నిద్రపోగలిగితే

నిద్రలో మెలకువ కలుగుతుంది.

85. మనకు దేవుడు subject కాదు.

దేవుడికి మనం subject.

86. ప్రారబ్ధాన్ని అనుభవించడం కాదు

అనుభవమే ప్రారబ్ధం.

87. వంట కావాలంటే మంట కావాలి.

ఆత్మ కావాలంటే ఆర్తి కావాలి.

88. పిచ్చివాళ్లలో -

మొదటి పిచ్చివాడు - philosopher.

రెండవ పిచ్చివాడు - psychiatrist.

89. వర్తమానం - తురీయం.

భూతకాలం - స్వప్నం.

భవిష్యత్కాలం - సుషుప్తి.

90. కర్మ అంటే ధర్మానుష్ఠానం.

భక్తి అంటే భావోద్రేకం.

జ్ఞానం అంటే అంతర్ముఖత్వం.

91. అందరిలో తనను

తనలో అందరినీ

చూడడమే ఆత్మసాక్షాత్కారము.

92. నేను దేవుడంటే ఎవరూ నమ్మరు.

దేవుడే నేను అంటే అందరూ నమ్ముతారు.

నిజానికి రెండూ సత్యమే.

93. చదివేసిన పేజీ - దైవం.

చదువబోయే పేజీ - మాయ.

చదువుతున్న పేజీ - ప్రపంచం.

94. పుట్టుక ప్రయోజనం

పుట్టినవానిది కాదు

పుట్టించినవానిది.

95. కర్త - చైతన్యం.

కర్మ - జడం.

క్రియ - లీలావిలాసం.

96. జ్ఞానమంటే-

బుర్ర నింపేసుకోవడం కాదు,

బుర్ర దులిపేసుకోవడం.

97. సృష్టిలో-

ప్రతీది సహజమే.

ప్రతీది అవసరమే.

98. వ్యాపారం కోసం దేవుడు

దేవుడి కోసం వ్యాపారం

రెండూ ఉన్నాయి లోకంలో.

99. ఉన్నదెల్లా బ్రహ్మమే.

ప్రత్యేక కాలాలు లేవు.

ప్రత్యేక స్థలాలు లేవు.

100. దైవనియతిని అంగీకరించాలి.

పురుషకారాన్ని ఆచరించాలి.

ప్రారబ్ధాన్ని అనుభవించాలి.

101. నేను అనేది చిత్.

బాబు అనేది జడం.

ఇదే చిజ్జడగ్రంథి.

102. జీవుణ్ణి అంగీకరిస్తే

దేవుడు కూడా జీవుడే.

దేవుణ్ణి మాత్రమే అంగీకరిస్తే
జీవుడు కూడా దేవుడే.

103. ఏకంగా ఉన్న తాను అనేకం అవ్వాలనే దేవుని సంకల్పమే
జీవునికి 'మెలకువ'గా అనుభవంలోకి వస్తుంది.
అనేకంగా ఉన్న తాను ఏకం వైపుకు చేసే దేవుని ప్రయాణమే
జీవునికి 'నిద్ర'గా అనుభవంలోకి వస్తుంది.

104. వస్తువొకటే
ఒకడు ప్రపంచం అంటాడు.
ఒకడు పరబ్రహ్మం అంటాడు.
వస్తువొకటే.

105. యముడు ఆత్మీయుడిలా అనిపించినప్పుడు
మరణం అనేమాట మంగళకరంగా తోచినప్పుడు
శ్మశానం శైవక్షేత్రంలా కనిపించినప్పుడు
నీవు పొందవలసినదానిని నీవు పొందినట్టే లెక్క.

106. మరణమంటే-
ప్రపంచంలో తాను ఖాళీ అయిపోవడం.
మోక్షమంటే-
తనలో ప్రపంచం ఖాళీ అయిపోవడం.

107. దేన్నీ కోరకు; మోక్షాన్ని కూడా.
మనం యాచకులం కాము.
మనం జ్ఞానశిశువులం.

108. జ్ఞానాంబ దయామయీ!
నేను లేకుండా నాలో నీవే నిండిపో.
నేను మళ్లీ రాకుండా నాలో నీవే ఉండిపో.

* * *

146. నిర్వాణషట్కం

మనసు, బుద్ధి, అహంకారము, చిత్తము నేను కాను...

చెవి, నాలుక, ముక్కు, కన్ను నేను కాను...

ఆకాశము, భూమి, నిప్పు, గాలి నేను కాను...

చిదానంద రూపుడైన శివుడే నేను...శివుడే నేను...

* * *

ప్రాణము నేను కాను...

ప్రాణ, అపాన, వ్యాన, ఉదాన, సమాన మనే

పంచప్రాణములూ నేను కాను...

రక్త, మాంస, మేధో, అస్థి, మజ్జా, రస, శుక్రములనే

సప్తధాతువులూ నేను కాను...

అన్నమయ, ప్రాణమయ, మనోమయ, విజ్ఞానమయ, ఆనందమయములనే

పంచకోశములూ నేను కాను...

వాక్కు, పాణి, పాద, పాయు, ఉపస్థలనే

కర్మేంద్రియములూ నేను కాను...

చిదానందరూపుడైన శివుడే నేను...శివుడే నేను.

* * *

నాకు ద్వేషమూ లేదు...అనురాగమూ లేదు...

నాకు లోభమూ లేదు...మోహమూ లేదు...

మదమూ లేదు...మాత్సర్యమూ లేదు...

ధర్మమూ లేదు...అర్ధమూ లేదు...

కామమూ లేదు...మోక్షమూ లేదు...

చిదనందరూపుడైన శివుడే నేను...శివుడే నేను...

* * *

నాకు పుణ్యమూ లేదు...పాపమూ లేదు...

సుఖమూ లేదు...దుఃఖమూ లేదు...

మంత్రమూ లేదు...తీర్ధమూ లేదు...

వేదములూ లేవు...యజ్ఞములూ లేవు...

నేను భోజనము కాను...తినతగిన పదార్ధము కాను...

తినేవాడనూ కాను...

చిదానందరూపుడైన శివుడే నేను...శివుడే నేను...

* * *

నేను మృత్యువునూ కాను...సందేహమూ కాను...

నాకు జాతి భేదమూ లేదు...

నాకు తండ్రీ లేడు...తల్లీ లేదు...జన్మా లేదు...

బంధువూ లేడు...మిత్రుడూ లేడు...

గురువూ లేడు...శిష్యుడూ లేడు...

చిదానందరూపుడైన శివుడే నేను...శివుడే నేను...

* * *

నేను నిర్వికల్పుడను..నిరాకారుడను...

సర్వత్రా వ్యాపించి ఉన్నాను...

ఇంద్రియములతో నాకు సంబంధము లేదు...

మోక్షమూ లేదు...బంధమూ లేదు...

చిదానందరూపుడైన శివుడే నేను...

* * *

ఇది ఆది శంకరుల నిర్వాణషట్కం.....

147. నవదుర్గలు -- ఆధ్యాత్మిక విశిష్టతలు:-

1. శైలపుత్రి:- ఆధ్యాత్మిక సాధన మనలో ఉన్న అజ్ఞానాన్ని తొలగించును అని తెలియజేసేదే "శైలపుత్రి".

2. బ్రహ్మచారిణి:- నిరంతరం బ్రహ్మ తత్వంతో (శూన్యంతో), మూలాత్మతో అనుసంధానం అయి ఉండమని తెలియజేసేదే "బ్రహ్మచారిణి" తత్వం.

3. చంద్రఘంట:- ఎవరైతే మనస్సు నియంత్రణ కలిగి ఉంటారో వారికి 'త్రినేత్ర దృష్టి' ప్రాప్తిస్తుంది అని తెలియచేసే తత్వమే "చంద్రఘంట".

4. కూష్మాండ:- విశ్వంలోని అన్ని చీకట్లను తొలగించి వెలుగును ప్రసాదించే మార్గాన్ని అందించే తత్వమే "కూష్మాండ".

5. స్కంద మాత:- సాధకులు తమలోని అరిషడ్వర్గాలను జయించాలి అని తెలియచేసే తత్వమే "స్కందమాత".

6. కాత్యాయని:- తమ ఆధ్యాత్మిక ప్రయాణంలో త్రిగుణాలకు (సత్వ, రజో, తమో గుణాలకు) అతీతంగా సాధన చేయాలి అని తెలియజేసేదే "కాత్యాయని".

7. కాళరాత్రి:- ప్రతి అంతం... ఒక నవ ఆరంభానికి సంకేతం అని తెలియజేసేదే "కాళరాత్రి".

8. మహాగౌరీ:- మన ఆత్మ సాధన (ధ్యానం) మహా పాపాలను కూడా హరిస్తుంది అని తెలియజేసేదే "మహాగౌరీ".

9. సిద్ధిధాత్రి:- ఆధ్యాత్మికత సర్వసిద్ధులను కలుగచేయును అని తెలియజేసే తత్వమే "సిద్ధిధాత్రి".

148. అదీ పూర్ణం - ఇదీ పూర్ణం

గురుసన్నిధిలోకి వెళ్ళి కూర్చోగానే, ఏ ప్రశ్నలూ వేయకనే, గురువునుంచి ప్రబోధాన్ని పొందే ఏకైక శిష్యుడు బాబు....

తప్పు.

గురువు అంటేనే సమాధానం.
శిష్యుడు అంటేనే ప్రశ్న.

ఏ ప్రశ్నా వేయక, గురువు ముందు ఊరికే కూర్చున్నా సరే, నోరు తెరచి ప్రశ్నించినవానితో సమానమే.

ఆవు మౌనంగా వచ్చి మన వాకిట నిలబడుతుంది ప్రతిరోజు...
"నాకు ఏదో ఒక ఆహారం పెట్టండి" అనే ఆ ఆవు మౌనానికి అర్థం.

అలాంటిదే బాబు మౌనం కూడా...
"నాకు ఏదో ఒక ప్రబోధాన్ని పడేయండి..." అని అడిగినట్లే.

అందువల్లనే ప్రబోధిస్తారు గురువుగారు...

బాబు "అడగకపోవడం"లో అడగడం అనేది ఉంది.
బాబు మౌనం నిజంగా అడగకపోవడమే అయితే,
గురువు నుంచి ఏ ప్రబోధమూ జాలువారదు. అదే గుర్తు బాబు నిజమైన మౌనానికి.
జాలువారింది అంటే ఇక్కడ పల్లం(ప్రశ్న) ఉన్నట్టే లెక్క.

* * *

ద్వారబంధం అనేది బయటకు సంబంధించినదా? లోపలికి సంబంధించినదా? అడిగారు గురువుగారు నా వైపు చూచి...

రెంటికీ సంబంధించినది...అన్నాను.

"ఆ ద్వారబంధమే బాబు" అన్నారు...

ఇహానికి, పరానికి మధ్య ఉన్న ద్వారబంధం బాబు. బాబుకు ఇహమూ తెలుసు, పరమూ తెలుసు...
కానీ బాబుకు బాబు గురించి తెలియదు...యెప్పటికీ తెలియదు...
బాబును తెలుసుకోవడానికి బాబే అడ్డం... అన్నారు.

* * *

రెండు ఉండే ఒకటి - ఒకటి.

రెండు లేని ఒకటి - ఒకటి.

"నేను బాబు" అన్నదాంట్లో

బాబు అనేది - రెండు ఉండే ఒకటి.

"నేను" అనేది - రెండు లేని ఒకటి.

* * *

1. నేను__________

2."నేను"__________

మొదటి నేను ప్రక్కన ఉన్న ఖాళీలో "బాబు" అని వ్రాస్తేనే సరిపోతుంది.

రెండవ "నేను" ప్రక్కన ఉన్న ఖాళీలో ఏమివ్రాసినా సరిపోతుంది.

మొదటి నేను, రెండవ "నేను" గా మారుకోవడమే మోక్షము.

అనగా బాబు అని వ్రాస్తే మాత్రమే సరిపోయే నేను,

ఏమి వ్రాసినా సరిపోయే "నేను"గా మారుకోవడమే

మోక్షము.

* * *

నేను పుట్టక మునుపు,

నేను మరణించాక

ఉన్న "నేను" యొక్క అడ్రసు ఎవ్వరికీ తెలియదు.

అనగా జనన-మరణ రహస్యం ఎప్పటికీ రహస్యమే.

* * *

ఐదో తరగతి వాడికి-

ఒకటో తరగతి వాడు అజ్ఞానిలా కనిపిస్తాడు.

పదో తరగతివాడు జ్ఞానిలా కనిపిస్తాడు.

ఇంతకీ తాను(ఐదవతరగతివాడు)

జ్ఞానియా? అజ్ఞానియా?

పోలిక వలన మాత్రమే జ్ఞానాజ్ఞానములకు ఉనికి.

ఏ పోలికా లేక కేవలుడుగా ఉన్నవాడు మాత్రమే

నిజమైన జ్ఞాని.

నిజానికి-

అజ్ఞాని అంటే, మారువేషంలో ఉంటూ ఎవరికీ తెలియబడక ఉన్న జ్ఞాని అని అర్థం...వీడు పాస్ అయినట్లు లెక్క...

జ్ఞాని అంటే మారువేషం బట్టబయలు చేసుకుని, అందరికీ జ్ఞానిగా తెలియబడినవాడు అని అర్థం... వీడు ఫెయిల్ అయినట్టు లెక్క.

ఇప్పుడు చెప్పు...ఎవడు గొప్ప?

పాస్ అయినవాడా? ఫెయిల్ అయినవాడా?

అని అడిగారు రవికుమార్ వైపు తిరిగి...

పాస్ అయినవాడే(అజ్ఞానే) గొప్ప అన్నాడు

రవికుమార్.

ఈ క్రొత్త క్రొత్త అర్థాలకు అందరికీ నవ్వొచ్చింది...

* * *

చెప్పేవాడు గురువు
వినేవాడు శిష్యుడు అనుకుంటే,

విద్యార్థి టీచర్ కు పాఠం అప్పజెప్పుతుంటాడు...

అప్పుడు చెబుతున్న విద్యార్థిని గురువు అనాలి.
వింటున్న టీచర్ ను శిష్యుడు అనాలి.

అవును...ఇదే వాస్తవం.

ప్రవచనం చెప్పే ప్రవచనకర్త టీచర్ కు పాఠం అప్పజెప్పే విద్యార్థి.

ఆ ప్రవచనం వినే శ్రోత టీచర్.

అంతేగాని వినేవాళ్లు తెలియనివాళ్లు అనుకుని ప్రవచిస్తే, ఆ ప్రవచనకర్త తప్పులో కాలువేసినట్లే.

* * *

శుద్ధోధన తనయుడు ఏ పరిస్థితులను చూచి చలించి, విరాగియై భార్యాబిడ్డలను వదిలి తపస్సు చేసి జ్ఞానం పొంది బుద్ధుడయ్యాడో
ఆ తరువాత అవే పరిస్థితులు లోకంలో ఉన్నా కూడా విచలితుడు కాలేదు.
మార్పు కలిగింది తనలోనేగానీ, లోకంలో కాదు.

కాబట్టి మార్పు రావలసింది తనలోనేగాని, లోకంలో కాదు...అన్నారు గురువుగారు.

లోకంలో మార్పు తేవడానికి ప్రయత్నించేవాడు - సంఘసంస్కర్త.

తనలో మార్పు తేవడానికి ప్రయత్నించేవాడు - ఆధ్యాత్మికుడు.

* * *

already బరువుతో నిండిపోయిన బుర్రను
మరో బరువు చేర్చేవాడు కాదు గురువంటే.

"బరువు తగ్గించుకోవడం ఎలా?" అనే టైటిల్ గల ఐదు కేజీల పుస్తకాన్ని నెత్తినబెట్టినట్టు ఈ గురువులు చేసే ప్రబోధాలు కూడా...

జ్ఞానమంటే-
విషయజ్ఞానంతో బుర్రను నింపేయడం కాదు.

జ్ఞానమంటే-
బుర్రను ఖాళీ చేసేయడం.

అదే పనిలో నిమగ్నమయి వుంటారు సద్గురువు... శిష్యుల విషయంలో...

మరి మీరు గురుప్రబోధాలను ఇన్ని వ్యాసాలుగా వ్రాస్తున్నారు కదా అంటారేమో...!!

అందుకు సమాధానంగా గురువు మాటల్నే చెప్పుకుందాం-

నేను ఇప్పటివరకు ఒక్క అక్షరం కూడా పలుకలేదు.
బాబు ఇప్పటివఱకు ఒక్క అక్షరం కూడా వ్రాయలేదు.

అదీ పూర్ణం.
ఇదీ పూర్ణం.

* * *

149. కష్టం-హాయి

బాబు: మిలారేపా కష్టపడి పొందాడని, మనమూ కష్టపడి పొందాలని రూలేమీ లేదు. హాయిగా కూడా పొందవచ్చు....

నిజానికి "పొందటం" అనే క్రియ లేనే లేదు.

యెందుకంటే "అదే నేను" అనే అవగాహన పొందటమే సాక్షాత్కారం.

1. రవి: ఆ అవగాహన వచ్చే వరకు కష్టపడాల్సిదే కదా?

బాబు:   జేమ్స్ వాట్ కష్టపడి రైలును కనిపెట్టాడు.
అందులో హాయిగా కూర్చొని ప్రయాణిస్తే చాలు.... మళ్లీ మనం కష్టపడి,,రైలును కనిపెట్టి, ప్రయాణించవలసిన అవసరం లేదు.

సద్గురు వాక్యమే గొప్ప ఆధ్యాత్మిక ప్రయాణ సాధనం.' '

"పొందటం" అనేది compulsory గా జరిగేదే.
ఆ దిశగానే మన ప్రయాణం సాగేది.

ఆ ప్రయాణాన్నే "జీవితం" పేరుతో మనం అనుభవిస్తుండేది...

నీకు ఇష్టమున్నా లేకున్నా నీ పుట్టుక ప్రయోజనం పూర్తయ్యే తీరుతుంది....అన్న భగవాన్ వాక్కే ప్రమాణం.

వస్తుప్రయోజనం వస్తువుది కాదు,
వస్తువును ఉపయోగించేవానిదే.

అలా భగవంతుని చేతిలో నీవొక పరికరం.
నీ పుట్టుక ప్రయోజనం నీది కాదు; దేవునిది.

మోక్షం అనేది ప్రతి జీవి జన్మహక్కు.
దానికై ఎట్టి ఆందోళనా, ప్రయత్నమూ అవసరం లేదు.

ఈ ఒక్క మోక్షం తప్ప, మిగతా వాటికై కష్టపడండి అవసరమైతే.
ఇదే మోక్షసన్న్యాసయోగం అంటే.

ఏడవకు...

నేనొకడు ఉన్నానని గుర్తుంచుకో చాలు...

నిన్ను ఏ పాపమూ అంటనీకుండా మోక్షమిచ్చే బాధ్యత నాది....

ఇదే భగవద్గీత చరమగీతం.

150. దుష్కర్మ-సుకర్మ

సాధకుడు తన కుటీరంలో తాను ప్రశాంతంగా జీవించాలి.

కనీస అవసరాలకై కనీస కర్మ చేస్తే చాలు.

మనం Limited గా ఉంటే, సుఖం Un-Limited గా లభిస్తుంది.

మనం అనవసరంగా అవసరాలను పెంచేసుకున్నాం.

ఏ కర్మ మరో కర్మకు దారితీస్తుందో ఆ కర్మ దుష్కర్మ.

ఏ కర్మ అకర్మకు(జ్ఞానానికి) దారి తీస్తుందో ఆ కర్మ సుకర్మ.

* * *

ప్ర: మిగతావాటిని పొందటానికి ప్రయత్నం అవసరమేగాని,

దేవుణ్ణి పొందటానికి ఏ ప్రయత్నమూ అవసరం లేదన్నారు గురువుగారు. మరి పూజలు

చేస్తున్నాం...నైవేద్యాలు పుడుతున్నాం...!

జ: మనం పెట్టే నైవేద్యాలకు మోసపోయేవాడు కాడు భగవంతుడు.

ప్ర: ఇంతకీ మన పని ఏమిటి?

జ: ఏమీలేదు.

ప్ర: మరెందుకు ఇంత జనాలు సృష్టింపబడ్డారు?

జ: కనబడేదంతా కల. కనేవాడొక్కడే సత్యం.

అమృత కూడా నీవు కనే కలలో భాగమే.

ప్ర: అయితే నేనెవర్ని?

జ: కలను కనే నీవే నీవు.

ప్ర: నేను చేసేది ఏమీ లేనప్పుడు

నేనెందుకు ఈ భూమ్మీదకు వచ్చాను?

జ: ఆయన పనిగా మీరొచ్చారు.

మీ పని ఏమీ లేదిక్కడ.

ప్ర: ఆయనకు ఏం పని?

జ: తెలియదు.

నీకు ఇష్టమున్నా లేకున్నా నీ పుట్టుక ప్రయోజనం

పూర్తయ్యే తీరుతుంది.....అంటారు భగవాన్.

ప్ర: కనిపించేదానిని కల అంటున్నారు.

కనబడనిదానిని ఆత్మ అంటున్నారు.

ఏమీ అర్థం కావడం లేదు...

జ: నీకు ఏది అర్థమౌతున్నదో అది మాయ.

నీకు ఏది అర్థం కావడం లేదో అది ఆత్మ.

ప్ర: దానిని తెలుసుకోవాలంటే ధ్యానం చేయాలి కదా!

జ: ధ్యానం వలన తెలియదు.

ప్ర: మీరేమైనా దీక్ష తీసుకున్నారా?

జ: ఏ సాధనా చేయకూడదని దీక్ష తీసుకున్నాను.

ప్ర: మరి ఎలా తెలుస్తుంది ఆత్మ గురించి?

జ: తెలియబడేదంతా మాయే.

ఆత్మ తెలియబడదు.

ఇదే ఆత్మజ్ఞానం.

ప్ర: ఇంతకీ మన కర్తవ్యమేమి?

జ: ఏ కర్తవ్యమూ లేకపోవడమే మన కర్తవ్యము.

ప్ర: ఏ ప్రయత్నమూ అవసరం లేదా?
జ: నీ పుట్టుకలోనే నీ ప్రయత్నం లేదు...
జీవితంలో నీ ప్రయత్నం ఎలా ఉంటుంది?

ప్ర: మరి జరిగేదంతా దేవుడే చేస్తున్నాడా?
జ: అవును.

ప్ర: నేను అరుణాచలం రావడం కూడానా...?
జ: అవును.

అరుణాచలం పెద్ద అయస్కాంతం.
మీరొక గుండుసూది.

నేను అరుణాచలం వెళ్లాను అని తాను కర్తగా చెప్పడం అజ్ఞానం.
అరుణాచలేశ్వరుడే నన్ను తన వద్దకు రప్పించుకున్నాడు
అని ఈశ్వరుణ్ణి కర్తగా చేసి చెప్పడం జ్ఞానం.

అమృత: నిజం.

* * *

ఇప్పటివరకు పరాన్ని ఇహంగా చూస్తున్నాం.
ఇప్పట్నుంచి ఇహాన్ని పరంగా చూస్తే సరి.
ఇప్పుడే ఇక్కడే ఉన్నపళంగా ముక్తి లభ్యం.

నిర్మొహమాటంగా చెప్పాలంటే-
ఇప్పుడే ఇక్కడే పొందటం మనకు ఇష్టం లేక
ఎప్పుడో ఎక్కడో అంటూ వాయిదా వేస్తున్నాం; దూరం చేస్తున్నాం.

అవ్వా కావాలి, బువ్వా కావాలి అంటే కుదరదు.

కొడుకు బాగుండాలి, కోడలు ముండ మోయాలి అంటే కుదరదు.

బ్రతికుండగానే, మరణభీమా పొందాలంటే కుదరదు.

ఒకటి కావాలంటే, మరొకటి వదులుకోవాలి.

ఒకటే కోరుకో...లోకమా? లేక లోకేశుడా?

ఏకకాలంలో బొమ్మ బొరుసును చూడలేవు.

ఏకకాలంలో నదికి ఇవతలి గట్టున, అవతలి గట్టున ఉండలేవు.

ఏకకాలంలో ఇద్దరు యజమానులకు దాసుడుగా ఉండలేవు.

సర్వేశ్వరుడు కావాలంటే, సర్వాన్ని వదలాలి.

కనుక అమృతతో సహా సర్వాన్ని వదిలేసి అచలంగా ఉండండి.

***

151. "ఏకం సత్"

"పట్టపగటి వెలుగు పరమాత్ముడు

ఎట్ట ఎదుటనే ఉన్నాడు పరమాత్ముడు..."

అన్నాడు అన్నమయ్య.

మనం చూసేదంతా దేవుణ్ణే.

కానీ దేవుణ్ణి చూడాలని వ్యర్థప్రయత్నాలు చేస్తుంటాము.

"ఇందుగలడందు లేడని సందేహము వలదు..."

"హరిమయము గాని ద్రవ్యము పరమాణువు లేదు..."

అన్న అద్వైతవాక్యములను వల్లె వేస్తూనే ఉంటాము.

మరో ప్రక్క దేవుణ్ణి వెతుకుతూనే ఉంటాము.

నాకు దైవదర్శనం కాలేదని వాపోతూనే ఉంటాము.

* * *

సర్వత్రా ఉన్న దైవాన్ని మనకు దర్శింపజేయడానికి 'గురు' రూపంలో ఈ లోకంలోకి అప్పుడప్పుడు visit చేస్తుంటుంది మాయాశక్తి.

ఏ దివ్యసందేశాన్ని మనకు అందించడానికి గురువులు అవతరించారో ఆ సందేశాన్ని మనం తీసుకోగలిగితే చాలు...వారి అవతారప్రయోజనం పూర్తయినట్టే.

కాని మనం అది వదిలేసి, వారు ఏ ప్రాంత్రంలో పుట్టారు? ఏ తేదీన పుట్టారు? వారి తల్లిదండ్రులెవరు? వారు ఏ మతస్తులు? అన్న అనవసరమైన శోధనలతో కాలాన్ని వ్యర్థం చేస్తుంటాము...

పోస్ట్ మేన్ ఎక్కడ ఎప్పుడు ఎవరికి పుట్టాడో; అతని మతమేమో మనకు అనవసరం. పోస్ట్ మేన్ మనకు చేరవేసే 'లెటర్స్' ప్రధానం.

అలాగే షిరిడీబాబా, రమణమహర్షి, వివేకానంద, సద్గురు సుబ్రహ్మణ్యం లాంటి మహనీయులు దైవసందేశాన్ని మనకు అందజేయడానికి వచ్చిన దైవదూతలు.

వారి సందేశాన్ని తీసుకొని, వాళ్లని వదిలేయడమే వాళ్లని నిజంగా గౌరవించినట్లు.

కానీ మనం చేస్తున్నదేమిటి?
వాళ్లకి పటాలు కట్టి, మఠాలు కట్టి సందేశాన్ని పారవేసుకుంటున్నాము...

తత్త్వం తగ్గింది...
తతంగం పెరిగింది...

సంప్రదాయాలు ఇప్పుడు షోబిజినెస్ లు....
భక్తి ఇప్పుడు ఫ్యాషన్...
ఛారిటబుల్ ట్రస్ట్ లు ఇప్పుడు స్టేటస్ సింబల్స్...

* * *

మనం ఉద్ధరింపబడడానికి ఉద్గ్రంథాలు అవసరం లేదు.
తతంగాలు అవసరం లేదు.

"భగవంతుడే యజమాని" అన్న షిర్డీబాబా సందేశం ఒక్కటి చాలు.

"నీవు నీవుగా ఉండు" అన్న రమణమహర్షి సందేశం ఒక్కటి చాలు.

"దేనికీ భయపడవద్దు" అన్న వివేకానందుల సందేశం ఒక్కటి చాలు.

* * *

డీప్ గా ఆలోచిస్తే దేవుని పేరుతో మనం చేసేదంతా దేవుని కోసం కాదేమో అనిపిస్తోంది...

దేవుని "ద్వారా" మరేదో పొందాలనేదే...

ఆ "మరేదో" అనేది వదిలేస్తే...
దేవుడు స్వచ్ఛంగా, పూర్ణంగా, ఉన్నపళంగా మనకు దొరికిపోతాడు.

'దేవుని కోసమే దేవుణ్ణి కొలువు' అంటారు గురువుగారు...

అలా దేవుని కోసమే దేవుణ్ణి కొలవడం...
అదే నిజమైన కర్మ, భక్తి, జ్ఞానం...

ఎవరు చెప్పారు అన్నది ముఖ్యం కాదు...
ఏం చెప్పారు అన్నదే ముఖ్యం.

అందరూ చెప్పింది ఒక్కటే - "ఏకం సత్" అనేదే.

ఆ ఏకాత్మస్వరూపంలోనే సదా సంస్థితమై ఉండడం కన్నా జీవిత పరమార్థం మరొకటి లేనేలేదు.

* * *

152. ఖాళీ(ఆకాశం)

వివేకానందులు అమెరికా చేరిన మొదటి వారంలోనే అన్ని ఆధారాలూ పోగొట్టుకుని "ఖాళీ"గా నిలబడ్డారు.
అక్కణ్ణుండి దైవీశక్తి అతడ్ని నడిపింది.

అరవిందులు పాండిచ్చేరి సముద్రతీరంలో తన వద్ద మిగిలిన చివరి నాణేన్ని సముద్రంలోకి విసిరిపారేసి "ఖాళీ"గా నిలబడ్డారు.
అక్కణ్ణుండి దైవీశక్తి అతడ్ని నడిపింది.

రమణులు ప్రయాణంలో మిగిలిన పైకాన్ని కోనేరులో విసిరివేసి, దుస్తులను సైతం వదిలి కేవలం ఓ గోచీతో "ఖాళీ"గా నిలబడ్డారు.
అక్కణ్ణుండి దైవీశక్తి అతడ్ని నడిపింది.

* * *

వాస్తవానికి ప్రతి ఒక్కడు ఈ భూమ్మీదకు దిగంబరంగానే వచ్చాడు...
"ఖాళీ"గానే ఈ ప్రపంచంలోకి ప్రవేశించాడు....

తనువును, తల్లిదండ్రులను, బంధువులను, స్నేహితులను, భార్యాబిడ్డలను, సంపదలను, అనుభవాలను ఉచితంగానే పొందాడు....

తిరిగి అందరినీ, అన్నిటినీ, చివరకు తనువును కూడా "ఖాళీ" చేసి వెళ్లిపోతాడు....

"ఖాళీ" అవడం తథ్యం....

కాబట్టి అన్నీ ఉన్నప్పుడు కూడా "ఖాళీ"గా ఉండడమే "మెలకువలో నిద్ర" అంటే.

భగవద్గీతలో చెప్పినట్టు- "అందరూ మేలుకుని ఉంటే, యోగి నిద్రిస్తుంటాడు."

నిద్ర అంటే పడుకుని నిద్రపోవడం కాదు.

"ఖాళీ"గా ఉండడం...

అదే యోగనిద్ర.

భగవద్గీత చరమశ్లోకంలో-

సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య....అన్నాడు కృష్ణభగవానుడు.

సర్వధర్మాలను వదిలేసి "ఖాళీ" అయిపొమ్మన్నాడు.

ధర్మములన్నీ ఇహానికి సంబంధించినవి.

"ఖాళీ" అనేది పరానికి సంబంధించినది

* * *

"నేను లేని స్థితి సర్వసమ్మతము"

"తాను ఆహారమగుటయే"

అని భగవాన్ ఉన్నది నలుబదిలో ప్రస్తావించిన వాక్యాలు ఈ "ఖాళీ" ని ఉద్దేశించినవే.

* * *

శ్రీరామకృష్ణులు ఆరాధించిన "ఖాళీ"యే కాళీమాత.

కాళీమాత అనేది ఓ విగ్రహం కాదు,

అర్ధరాత్రి...

ప్రపంచంలో ఉండే నిశ్శబ్దాన్ని (మౌనాన్ని) అంధకారాన్ని (అభేదాన్ని)

ఆస్వాదించడమే కాళీమాత దర్శనం.

పట్టపగలు కూడా ఆ నిశ్శబ్దాన్ని, ఆ "ఖాళీ"ని అనుభవించగలగడమే సహజ సమాధి.

* * *

కర్తృత్వభావన "ఖాళీ" అయిపోవడమే కర్మయోగం.

వ్యక్తిత్వభావన "ఖాళీ" అయిపోవడమే భక్తియోగం.

అహమిక "ఖాళీ" అయిపోవడమే జ్ఞానయోగం.

* * *

కళ్లు తెరిచే వున్నా సరే -
ధ్యాననిష్ఠలో ఉండగలగడమే సహజ సమాధి.

* * *

వ్యవహారంలో మునిగి వున్నా సరే -
తనలో తాను మునిగి ఉండగలగడమే సహజ సమాధి.

* * *

మాట్లాడుతూ వున్నా సరే -
మౌనంగా ఉండగలగడమే సహజ సమాధి.

* * *

కరచరణాదులతో పని చేస్తూ వున్నా సరే -
అచలంగా ఉండగలగడమే సహజ సమాధి.

* * *

అన్నీ ఉన్నా సరే -
"ఖాళీ"గా ఉండగలగడమే సహజ సమాధి.

* * *

నిజానికి తాను "ఖాళీ" అయిపోతే....

ఆ ఖాళీ ఖాళీగా ఉండదు...

ఆ ఖాళీ దైవంతో నిండిపోయి ఉంటుంది.

ఇదే "ఖాళీతత్త్వరహస్యం".

* * *

ఎవరూ లేకపోవడమే దేవుడు ఉండడం.

ఏమీ తెలియకపోవడమే దేవుణ్ణి తెలియడం.

ఏ అనుభవమూ లేకపోవడమే దైవానుభవం.

* * *

153. నేనెవడను.

మద్యం మత్తులో ఉన్నవాడు తనను సైతం మరచిపోయి,

నేనెవడను? అని ప్రశ్నించినట్లుగా...

ఆత్మధ్యానమత్తుడైనవాడు కూడా తనను తాను మరచి నేనెవడను? అని ప్రశ్నిస్తాడు.

మద్యం మత్తునికి ఇతరులు సమాధానం ఇస్తారు-

నీవు ఫలానా అని.

ధ్యానమత్తునికి సమాధానం ఇవ్వడానికి ఇతరం, ఇతరులు ఉండరు.

కాబట్టి భగవాన్ నేనెవడను? ప్రశ్నకు సమాధానం లేదు.

యెందుకంటే ఋషి విషయంలో నేనెవడను అనేది ప్రశ్న కాదు, సమాధానం.

అందుకే గురువుగారు అంటారు-

నేనెవడను? అని క్వచ్చన్ మార్కు పెడితే అది ప్రశ్న.

నేనెవడను. అని ఫుల్ స్టాప్ పెడితే అది సమాధానం.

అని.

* * *

భగవాన్ 'నేనెవడను?' పుస్తకాలు ఇప్పటివఱకు కొన్ని లక్షల కాపీలు అమ్ముడయ్యి ఉంటాయి.
 కానీ 'నేను'ను కనుగొన్నవాడు ఒక్కడూ లేడు.

* * *

ఫుల్లుగా త్రాగిన మైకంలో నేనెవడను? నేనెక్కడున్నాను?
అని మధుపానుడు అడగడం మనం చూస్తూనే ఉంటాం.

బ్రహ్మానందరసానుభూతిలో ఓలలాడే ఆ అరుణాచల ఋషి అలా దివ్యోన్మత్తులై ఊరక ఉండిపోయారు...

ఇతరులు వచ్చి కదిలిస్తే చాలు-

'నేనెవడను?' అని వారిని ప్రశ్నించడం ఆ అరుణాచలఋషికి పరిపాటి అయ్యింది.

బహుశా అదొక సాధనామార్గం అని పొరపాటు పడ్డారేమో ఈ జిజ్ఞాసువులంతా.

అదొక ఉపదేశంగా తీసుకొని ఆరోజు నుండి ఈ రోజు వఱకు ధ్యానమందిరం సాధకులతో కిటకిటలాడుతోంది.

రమణుడు తరువాత రమణుడు రాలేదు.

'నేనెవడను' అనేది సాధనామార్గం కాదు.
అదొక సిద్ధ్యావస్థ.

సిద్ధుడు పలికే పలుకు - నేనెవడను అనేది.

* * *

బాబు 'నేను బాబు' అని స్థిరపడిపోయాడు...

నేనెవడను? అని అతడికి సందేహం రాలేదు.

అందువల్ల నేనెవడను? అని ఎవర్నీ ప్రశ్నించడు, తనను తానూ ప్రశ్నించుకోడు.

ఇది అజ్ఞాన స్థితి.

ఒకానొక సమయంలో బాబు, నేనెవడను అని ఒకర్ని అడిగినా, లేదా తనలో తాను అనుకున్నా అతడు సిద్ధావస్థకు చేరుకున్నట్టు.

అంటే, తాను చిరునామా లేని స్థానంలో స్థిరపడ్డట్టు.

'నేనెవడను' అనేది-

తనలో తాను సమాధానం కోసం వేసుకునే ప్రశ్న కాదు అది.

ఏ ప్రశ్నా లేని కేవల సమాధానం అది.

'స్వస్వరూప ప్రకటనం' అది.

* * *

అహం మూలాన్ని వెతకమని తొలిసారిగా భగవాన్ కావ్యకంఠునికి ఉపదేశించి, (విరూపాక్ష)గుహలోకెళ్లి ఆత్మవిచారం చేయమని ఆదేశిస్తారు.

కావ్యకంఠులు గుహలో కూర్చొని అంతర్ముఖులై అహంమూలాన్వేషణకు పూనుకుంటారు...

కాసేపటికే లేచి, గుహ బయటకు వచ్చేశారు...

రమణులూ ప్రశ్నించలేదు...

గణపతిమునీ సమాధానమీయలేదు...

ఇద్దరూ ఊరక ఉండిపోయారు.

కారణం-

'నేను'లో ఇద్దరికి చోటులేదని ఇద్దరూ తెలుసుకున్నారు కనుక.

తెలుసుకున్నవాడు,తెలియబడేదానికి వేరుకాదని ఇద్దరూ తెలుసుకున్నారు కనుక.

గురు-శిష్య భేదం తొలిగి ఏకవస్తువుగా శేషించారు.

ఫలానా చోటులో జరిగింది అనే స్థలభావంగానీ
ఫలానా రోజున జరిగింది అనే కాలభావంగానీ
ఏమీలేవు.

ఫలానా వ్యక్తి గురువు అనిగానీ
ఫలానా వ్యక్తి శిష్యుడు అనిగానీ
ఏమీలేవు.

రెండవది ఉండని అద్వైతస్థితి అది.
'ఒకటి' కూడా ఉండని ఏకాత్మస్థితి అది.

గురువు సోఫా మీద కూర్చోవచ్చు.
శిష్యుడు వారి పాదాల వద్ద కూర్చోవచ్చు.
అవన్నీ 'ఇతరం' తోస్తున్న ఇతరులకు ఉన్న లెక్కలే.

పైనా లేదు...క్రిందా లేదు...
లోపలా లేదు...బయటా లేదు...

వారి దృష్టిలో ఉన్నది ఒకటే ముద్ద.
ఆ ముద్దకే ముద్దుగా 'అరుణాచలం' అని పేరు పెట్టుకున్నారు.

ఆ ఒకే ఒక ముద్ద యొక్క రెండు ప్రకటన రూపాలే
వీరిద్దరూ.

* * *

154. "నాతో సహా సర్వమూ నాలో ఉన్నట్లున్నది"

మొత్తం నాలుగు వేదాల్లో నాలుగు మహావాక్యాలు మాత్రమే ఉన్నాయి.....

కానీ సద్గురువు బోధనల్లో అటువంటి మహావాక్యాలు కోకొల్లలు.

అందులో ఏ ఒక్క వాక్యాన్ని తీసుకొని ఉపాసన చేసినా
ఆత్మానుభవం కలగడం తథ్యం.

అటువంటి మహావాక్యాలలో ఒకటి -

"నాతో సహా సర్వమూ నాలో ఉన్నట్లున్నది"

* * *

"ఉన్నట్లున్నది" అనగా ఉన్నట్టు కనిపించే లేనిది.
అనగా ఎడారిలో యెండమావి వలె.
త్రాడులో పాము వలె.

ఉన్నది, ఉన్నట్లున్నది రెండూ ఒకే బిందువులో ఉన్నాయి.

నీ దృష్టిని ఏ వైపు మళ్లిస్తే
నీవు అదిగా మారుకునే వెసులుబాటుతనం మన మనసుకు ఉంది.

"ఉన్నది"కి, "ఉన్నట్లున్నది"కి మధ్య గీత మనసు.
అనగా చైతన్యానికి, ప్రపంచానికి మధ్య గీత మనసు.
రెంటి స్పర్శా ఉంటుంది మనసుకు.

అందువలన ఎన్నిక తన ఇచ్ఛ ప్రకారమే ఉంటుంది కాబట్టి

ప్రపంచదృష్టి కలిగి, వ్యవహారంలో మునిగి ఉంటే
కర్మబంధం ఉంటుంది.

ప్రపంచదృష్టి మాని చైతన్యం వైపుకు దృష్టి మరలిస్తే
కర్మబంధం తొలగుతుంది.

* * *

"నాతో సహా సర్వమూ ఉన్నట్లున్నది".

ఈ మహావాక్యాన్ని గురువుగారు తరచూ వాడుతుంటారు.

శిష్యులు యధార్థస్థితి నుండి జారిపోతున్నప్పుడల్లా
ఈ మహావాక్యాన్ని గుర్తుచేసి, తిరిగి స్వస్థితిలో స్థాపిస్తుంటారు.

శిష్యులు ఇతరుల గురించి, ఇతరాన్ని గురించి వాపోతున్నప్పుడల్లా.....

అంతమంది యెక్కణ్ణుంచి వచ్చారు?
ఉండేది నీవొక్కడివే....మిగతా అంతా....నీతో సహా నీవు కనే కలే...
నిన్ను విడిచి దేనికీ ఉనికి లేదు...

అని బోధిస్తూ మొత్తం వ్యవహారాన్ని "నేను" వైపుకు మళ్లిస్తారు....

"నేనే కేంద్రం" అనిపిస్తారు....

* * *

నేను - ఉన్నది.
నాలో ఉన్నదంతా - ఉన్నట్లున్నది.

బంగారం - ఉన్నది.
ఆభరణం - ఉన్నట్లున్నది.

ఆధారవస్త్రము - ఉన్నది.

నామరూపచిత్రములు - ఉన్నట్లున్నది.

* * *

యెడారిలో యెండమావి కనబడుతుంది.

దగ్గరకు వెళ్లి చూస్తే జలం కనబడదు.

అలా స్వానుభవంగా తెలుసుకొని

యెండమావి వైపుకు పరుగులు మానడం ఎంతో

అనుభవజ్ఞుడు(గురువు) చెప్పే-

"అక్కడ జలం లేదు" అనే మాటపై నమ్మకంతో పరుగులు మానడం కూడా అంతే.

అలా కాదు మేం స్వయంగా పరుగులు పెట్టి జలం లేదనే విషయాన్ని తెలుసుకుంటాం... అంటే, గురువు కాదనరు.

ప్రయత్నం - కర్మయోగం.

నమ్మకం - భక్తియోగం.

అనుభవం - జ్ఞానయోగం.

* * *

దేవుడు - ఉన్నది.

జీవుడు - ఉన్నట్లున్నది.

అనగా దేవుడే జీవుడుగా ఉన్నట్లున్నాడు.

గురువు - ఉన్నది.

శిష్యుడు - ఉన్నట్లున్నది.

అనగా గురువే శిష్యుడుగా ఉన్నట్లున్నాడు.

"నేను" - ఉన్నది.

"నాది" - ఉన్నట్లున్నది.
అనగా నేనే సకలంగా ఉన్నట్లున్నది.

* * *

చిదాకాశమనే స్వచ్ఛమైన బ్లాక్ బోర్డు మీద వ్రాయబడిన(వ్యక్తం కాబడిన) వ్రాతలే ఈ ప్రపంచం.

"ఉన్నట్లున్నది" అనే డస్టర్ ను చేతబూని మొత్తాన్ని తుడిచేయి....
తర్వాత మిగిలి ఉన్నదేదో అదే సద్వస్తువు.

నేతి-నేతి ఇదికాదు-ఇదికాదు అంటూ త్రోసివేయమని ఋషులు చెప్పడం ఉద్దేశం కూడా ఇదే.

చెత్తను పారవేసి చెత్తబుట్టను తెచ్చుకుంటాం....
కానీ చెత్తబుట్టను కూడా పారవేయాలి.

ఆ చెత్తబుట్ట తానే(వ్యక్తే)

తననే మొదటి చెత్తగా గుర్తిసే చాలు...
శుద్ధాత్మ అనుభవంలోకి వస్తుంది.

"నేనిది కాదు" అని తెలిస్తే చాలు....
ఉన్నది ఏదో అది స్వరూపంగా శేషిస్తుంది.

* * *

155. మౌనం నిశ్శబ్ధాన్ని పలకరించిన వేళ...

ఏ కర్మ కర్మరాహిత్యానికి దారి తీస్తుందో
ఆ కర్మప్రవాహానికే "కర్మయోగం" అని పేరు.

ఏ నామరూపాల ఉపాసన వలన నామరూపాతీతమైన అరూపస్థితికి చేరుస్తుందో

ఆ భావప్రవానికే "భక్తియోగం" అని పేరు.

ఏ వాక్కులు వాక్కుకు-తలపుకు అతీతమైన
స్వరూపనిష్ఠలో మనసు నిలిచేటట్టు చేస్తాయో
ఆ వాక్ ప్రవాహానికే "జ్ఞానయోగం" అని పేరు.

* * *

నిశ్శబ్దంగా ఉండడం వేఱు,
మౌనంగా ఉండడం వేఱు.

కొందరు స్వాములు నిశ్శబ్దంగా చేతి కదలికలతోను, పలకపై రాతలతోను భాషిస్తూ ఉంటారు.

మరికొందరు తమ భాషణం చేత అందరినీ మౌనంలోకి తీసుకెళుతున్నారు...

నిశ్శబ్దం అనేది సాధన.
మౌనం అనేది సిద్ధి.

నిశ్శబ్దం కాలంలో ఉంటుంది.
మౌనం కాలాతీతమై ఉంటుంది.

నిశ్శబ్దానికి మాట ఆటంకమే.
కాని మౌనానికి మాట ఆటంకం కాదు.

గురువుగారు అంటారు-
మౌనం అనేది మాట వలన భంగం కాదు,
మాట వలన భంగం అయ్యే మౌనం మౌనం కాదు అని.

కావ్యకంఠునికి ఉపదేశించడానికై రమణుడు మౌనం వీడాడు అంటారు...తప్పు.

వారెప్పుడూ మౌనాన్ని వీడలేదు.

వారికి మౌనం అనేది దీక్ష కాదు,
కనుక అది యెప్పుడూ చెదరలేదు.

మౌనం అనేది వారి స్వరూపం.
మౌనమే రమణుడు.
మాటలు వలన చెదరిపోయే మౌనం కాదు అది.

* * *

ఇలా ఈ ఆధునిక లోకాన్ని సమాధానపరచడానికి అవతరించిన మహనీయమూర్తులు
ఆ అరుణాచలరమణులు,
ఈ అనిలాచలసుబ్రహ్మణ్యులు...

వీరు భాషణం మౌనంలోకి తీసుకెళుతుంది కాబట్టి
వీరు మాట్లాడుతున్న 'ట్టు' కనిపిస్తున్నప్పటికీ, ఏమీ మాట్లాడనివారే....

నేను పలికిందీ లేదు.
మీరు వినిందీ లేదు.
అంటుంటారు గురువుగారు.

* * *

చెప్పక చెప్పినవాడు - దక్షిణామూర్తి.
చెప్పి చెప్పనివాడు - మా సద్గురుమూర్తి.

ఈ మాట అర్థమై, అనుభవంలోకి తెచ్చుకున్న ఎవడైనా వాడు 'మౌనస్వామి'యే.

* * *

కత్తి అన్నిటినీ నరుకుతుంది.
కత్తినే తెగ నరుకుతుంది సత్యం.

గురుబోధ వలన గురు-శిష్య భేదం పోతుంది అంటే అదే కదా అర్థం!

అన్ని కట్టెలూ కాలడానికి కారణమైన కొరివికట్టె కూడా చివరికి కాలి బూడిదైపోతుంది.

"సత్యం"లో సభ్యులెవరూ ఉండరు.
సత్యంతో, సత్యంలో, సత్యంగా ఉండేది సత్యమొకటే.

సత్యం ఏకాకి.

* * *

దేహాభిమానం అంటే తన దేహంపై ఉన్న అభిమానం అని మాత్రమే కాదు,

ఇతరులకు దేహం ఉంది అనుకోవడం కూడా దేహాభిమానమే.

పై పైన నీటిపై తేలియాడే బుడగల్లా ఉండే నామరూపాల వ్యవహారమే - శబ్దం.

ఆ నామరూపాలకు ఆధారంగా ఉన్న
ఆత్మతత్త్వమే - మౌనం.

* * *

నాటకం ప్రదర్శిస్తుంటే ఇదొక నాటకం అని,
నాటకంలోని నటులకూ తెలుసు....
నాటకాన్ని చూసే ప్రేక్షకులకూ తెలుసు....

కానీ ఉద్దేశపూర్వకంగానే ఇది నాటకం అనే విషయాన్ని తాత్కాలికంగా మరవాలి.
అప్పుడే నటులు గొప్పగా నటించగలరు,
ప్రేక్షకులు కూడా కథను బాగా ఎంజాయ్ చేయగలరు.

కాబట్టి
భగవంతుడు ఉద్దేశపూర్వకమైన మరపుతోనే
జీవుడుగా, ప్రపంచంగా అయ్యాడు.

జీవుడు ఉద్దేశపూర్వకమైన జ్ఞప్తితోనే(మననంతోనే)
తిరిగి ఆత్మస్వరూపాన్ని పొందుతాడు.

మరపుకు-జ్ఞప్తికి మధ్య ఊగిసలాడే
అందమైన నాటకమే జీవితం.

మన జీవితంలో తటస్థపడే సుఖదుఃఖానుభవాలన్నీ అంతర్గతంగా తన అంగీకారంతో ముడిపడి ఉన్నవే.

జగన్నాటకం అనే విషయం దేవునికి
జ్ఞప్తి ఉంటే - దేవుడు.
మరపుకొస్తే - జీవుడు.
అంతే.

జ్ఞప్తిలో ఉన్న జీవుడు - దేవుడు.
మరపులో ఉన్న దేవుడు - జీవుడు.

నిరాకారమే -మౌనం.
సాకారమే - శబ్దం.

మౌనమే - దేవుడు.
శబ్దమే - జీవుడు.

మన అంతరాత్మయే నిజమైన మౌనస్వామి.
సచ్ఛీలమైన మన మనసే మౌనాశ్రమం.

కాదంటారా?

* * *

156. అతడు - నీవు - నేను

వేడివేడి తేనీరును ఒక్కొక్క సిప్ తో రసాస్వాదనం చేస్తూ ఉండగా...

TTD ఛానెల్ అన్నమయ్య కీర్తన వినబడింది....

నీవొక్కడవే సర్వాధారము...

నిన్నే ఎఱిగిన అన్నియు నెఱుగుట...

గురువుగారు దానిని ఉత్తమపురుషంలోకి మార్చి ఇలా చెప్పారు...

"నేను" ఒక్కడనే సర్వాధారము.

"నేను" ను ఎఱిగిన అన్నియు నెఱుగుట...

భగవంతుణ్ణి -

"అతడు" అని పరోక్షంగా వ్యవహరిస్తే

అది కర్మయోగం.

"నీవు" అని ప్రత్యక్షంగా దర్శిస్తే

అది భక్తియోగం.

"నేను" అని స్వానుభవంగా ఉంటే

అది జ్ఞానయోగం.

భగవంతుడు ప్రస్తావనకు వచ్చినప్పుడు

నీకెలా అనిపిస్తోంది?

"అతడు" - గానా?

"నీవు" - గానా?

"నేను" - గానా?

అనేది ఎవరికి వారు ప్రమాణం.

నీవు ఫలానా యోగివి అని ఇంకొకడు నిర్ధారించేది కాదు.

కర్మ-భక్తి-యోగములనేవి ఒక దాని కంటే మరొకటి శ్రేష్ఠమనీ కాదు, ఒకటి తరువాత మరొకటి సాధించవలసిందీ కాదు....
దేనికదే మార్గం...దేనికదే పూర్ణం.

* * *

జ్ఞాని భగవంతుణ్ణి స్వరూపంగానే అనుభవిస్తాడు కాబట్టి, జ్ఞాని సాక్షాత్తు భగవంతుడే.

భగవంతుని చేతిలో ఓ పరికరంగా ఉంటాడు కర్మయోగి.

భగవంతుని ఒడిలో శిశువుగా నిర్భయంగా ఉంటాడు భక్తియోగి.

భగవంతుడే జ్ఞానయోగి.

* * *

సద్గురు సన్నిధిలో నాకలాంటి అనుభూతే కలుగుతుంది....

ప్రపంచం వెతికే దేవుడు ప్రపంచంలోనే
ఉన్నాడు (గురురూపంలో) అనిపిస్తుంది.

గురువు ప్రపంచానికి ఆవల నిరాకారదైవంగా ఉన్నాడు.
ఆ నిరాకార దైవమే ప్రపంచంలో గురురూపంగా ఉన్నది.

అది, ఇది అని నిర్వచించడానికి వీలులేని పరతత్త్వం ముందు కూర్చొని,
దానిని అది, ఇది అని నిర్వచించడానికి ప్రయత్నం చేస్తూ ఆధ్యాత్మికజగత్తులో కలకలం సృష్టిస్తున్న
ఓ విచిత్ర "కలం" - బాబు.

* * *

గురువు మన వైపు చూడక, TV వైపు చూస్తున్నట్టు ఉన్నా సరే
అదే సమయంలో మన వైపు కూడా చూస్తున్నట్టు ఉంటుంది.

మన వైపు చూస్తున్నట్టున్నా సరే ఆ చూపు మనల్ని తాకిందా? అనేది అనుమానమే...

ఆ చూపు వారికి, మనకు మధ్యలోనే ఎక్కడో ఆగిపోయి విశ్రాంతి తీసుకున్నట్టు అనిపిస్తుంది.

వారి "కన్ను" మనలా భౌతికమైనది కాదు.
అది అనంతం. అది జ్ఞానం.

చూడడం-చూడకపోవడం మధ్యలో ఉంటుంది
వారి చూపు.

గుర్తించడం-గుర్తించకపోవడం మధ్యలో ఉంటుంది
వారి మనసు.

అనుభవించడం-అనుభవించకపోవడం మధ్యలో ఉంటుంది వారి హృదయం.

బంధం-మోక్షం మధ్యలో ఉంటుంది వారి వ్యవహారం.

ఉన్నది-లేనిది మధ్యలో ఉంటుంది వారి ఉనికి.

అతడు అనిర్వచనీయుడు అనడానికి కారణం ఇదే.

అతణ్ణి నిర్వచించి తన జీవితాన్ని చరితార్థం చేసుకోవాలని...
"ఫుల్ స్టాప్" పెట్టి విశ్రాంతి తీసుకోవాలని...
"గురుచరిత్ర"లో తాను కలకాలం నిలిచిపోవాలని...
'కలం'(బాబు)సాగిస్తున్న ప్రయత్నమిది...
ఇది ఈ 'కలం' పాత్ర అంతే...ఏంచేద్దాం?

* * *

తానెవరో తానేమిటో తనకొక్కనికే తెలుసు.

అందుకే భగవాన్ 'నిన్ను నీవు తెలుసుకో 'మ్మంది.

నిన్ను నీవు తెలుసుకో అంటే,

క్రొత్తగా శోధించి తెలుసుకోవలసింది అని కాదు.

already నీకు తెలుసు నీవెవరివో...

'అది'గా ఉండడమే నీవు చేయవలసింది అని.

నీవు మూడు పొరలతో ఉన్నావు -

1. పై పొర వ్యక్తి (శరీరము) - కుండ.

2. రెండవది వ్యక్తిత్వము(స్వభావము) - నీరు.

3. మూడవది సచ్చిదానందము(స్వరూపము) - మట్టి.

భగవాన్ అన్నట్టు ఒకటే మూడయ్యింది...

మట్టి ఒకటే...

కుండగా ఉన్నప్పుడు అందులో నీరుండడం సహజం.

పొయ్యిగా ఉన్నప్పుడు అందులో మంట ఉండడం సహజం.

హుండీగా ఉన్నప్పుడు అందులో నాణేలు ఉండడం సహజం.

కుండీగా ఉన్నప్పుడు అందులో మొక్క ఉండడం సహజం.

కుండగా ఉండడం - పురుషకారం(ఈశ్వరనియతి)

నీరు ఉండడం - ప్రారబ్ధం(విధి)

మట్టిగా ఉండడం - స్వరూపం (జ్ఞానం).

నిన్ను నీవు తెలుసుకో అంటే...

ప్రతీది దేనికది సహజంగా ఉంది అని తెలుసుకోమ్మనే అర్థం.

అంతేగాని మరేదోగా మారిపోవడం కాదు.

ఎవరూ మారరు, ఏదీ మారదు.

అని తెలిసి, లాభనష్టములు లేని వ్యాపారం చేసుకోవడమే ఆధ్యాత్మికం.

లాభనష్టములు లేని వ్యాపారం అని తెలిసి వ్యాపారం చేసినవాడు - వివేకానంద.

లాభనష్టములు లేని వ్యాపారం అని తెలిసి

వ్యాపారం మానినవాడు - రమణ భగవాన్.

అదొక పాత్ర .

ఇదొక పాత్ర.

అంతే.

గురువు పాత్ర - చెప్పడం.

నా పాత్ర - రాయడం.

మీ పాత్ర చదవడమే అయితే చదువుతారు...

లేదంటే పేజీ తిప్పేస్తారు....

లేదంటే పుస్తకాన్ని గిరాటు వేస్తారు...

నాకేమి?

* * *